

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

28. Dies Junii. Quid est diu vivere, nisi diu torqueri?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

habendum sit, intelligimus: nec in eo, quod amandum est, scopum attingamus, vel quibus nos credere, vel à quibus cavere nos debeamus, internoscimus; nec quid eligendum, quid rejiciendum sit, discernimus. Imò non rarò, ubi nos vadum arbitramur tutissimum transituros, vix tres passus progressi, pelago absorbemur. Cùm igitur tot calamitatum pelagus, dum nascitur homo, ingreditur; quid miramur, eum à ploratu vitam auspiciari? imò quilibet vocis sono, suas ærumnas lamentatur: Masculus enim recenter natus dicit A; fœmina verò E.

Dicentes E, vel A, quotquot nascuntur ab Eva.

28. DIES JUNII.

Quid est diu vivere, nisi diu torqueri? S. August. de verb. Dom. serm. 18.

Miseriæ
hominis
viventis.

Non tantum homo est miser, dum vivere incipit, sed dum vivendo proficit. Singula, quibus constat membra, sunt totidem illi, quibus cruciatur, pœnæ instrumenta. Sed his omissis, cogita quantum in vita, ex animalibus mali sit homini, dum leones nos terrefaciunt, ursi dilaniant, lupi deprædantur, canes mordent, feles unguibus lacerant, serpentes veneno inficiunt, tauri cornibus impetunt: & quod omnium indignissimum, interdum homini, dum sanguinem exorbet, molestus est culex; noctu, dum quietem interpellat, molestus est pulex. Et quænam major cogitari potest,

Pars II.

Ii

test,

rest, quàm hominis egestas? qui ad vitam hanc arduam sustinendam, quidquid opus est, inter animantes mendicare cogitur, dum jumentorum operam, in convehendis lignis, aggerendâ aquâ, faciendâ tinere, vineis colendis, frumentis importandis utitur. Quid, quod animantes, lignis onerata, flagrantibus concisa, per vias asperrimas adacta, pabulo defraudata, sobole orbata; nullam ex his tristitiam præferunt, multò minus lachrymantur, & ut maxime flere vellent, non possunt. At in hominibus miseriam aliter fit; qui nihil norunt, nisi deplorare amicorum ingratitude, inimicorum persecutionem, liberorum mortem, penuriam alimentorum; casus, quos experiuntur adversos; falsa, quibus onerantur, testimonia. Verè dixit Plinius: (a) *Luctus, uni animalium, homini datus.*

II. Quæramus nunc ex primis mundi proceribus, quid artis, eo quo nascantur die, norint? An more oratorum dicere, cursorum ambulare, Regum gubernare; equitum pugnare, agricolarum arare, Magistrorum docere possint? Respondebunt, scilicet, infantuli, non solum omnium, de quibus quæsumus, ignaros se esse, sed nec dicere posse, nihil eorum se nosse. Si ergò instemus. Quid ergò sciunt? nihil se posse respondebunt, præterquam fletu, dum nascuntur, sese explere. O infelicem vitam! vel potius vitalem mortem! in quâ omnes scientiæ, omnes artes, omnia opificia, longo indigent ad discendum tempore: & post omnes labores, plura sunt, quæ omittimus, quam quæ discimus; & eorum, quæ discimus, maximam partem obliviscimur. Solam flentem

(a) *Prem. 7.*

artem, non opus est, ut quisquam discat: ad hoc non tantum sumus dociles, sed sine disciplina faciles: siquidem flentes, & nascimur, & vivimus, & in hunc diem, neminem facile vidimus ridentem mori. Quid, quod homines non tantum sint calamitosi, sed & maligni? nam imbecillitatem non fugientes, malitiam amplectuntur; gloriam ex probitate captandam, in superbiam; innocentiam desiderium, in invdiam; ardorem, quo contra malitiam incitari debebant, in iram; liberalitatem, quam erga bonos uti debebant, in avaritiam; edendi necessitatem, in luxuriam; vigilantiam, quam animam consulere debebant in desidiam mutant. Tanta in hominibus peccandi libido est; ut hoc ipsum eos delectet peccare, etiamsi causa non sit.

III. Horum conscius, dicebat Augustus Imperator; postquam homines implerent annum quinquagesimum; aut sponte illos mori, aut invitos debere e vita tolli; tum enim ad felicitatis humanæ fastigium, terminumque pervenerunt. Quidquid homines ultra illam ætatem vivant; in gravissimis morbis, in mortibus liberorum, in jacturis fortunarum, in amicorum funeribus, in fovendis litibus, in debitis solvendis, in gemitu; ob præterita; in fletu, ob præsentia; in metu, ob futura; in devorandis injuriis, aliisque ærumnis innumeris abit. Qui anno quinquagesimo e vita hac misera tollitur; quod in ea miserrimum est, ne videat, subterfugit; & quidquid porro homo vivit, per decliviam descendit, non incedendo, sed volutando, aut etiam cespitando, & prolabendo. An non igitur vero verius est; quod caelesti afflatu pronuntiavit Augustinus: *Quid est diu vivere, nisi diu torqueri?* Prius desinet cervus

currere, lupus prædari, leo non timeri, quàm homo pati. Non antè nascitur homo, quàm patitur; nec priùs desinet pati, quàm incipiet mori. Primum lucus tributum, pati est; inde per reliquas ætates, pendenda sua vectigalia miseriæ. Dolere, primum est, quod docetur, & ultimum, quod discitur. Omnia animalia suas statim agnoscunt vires: homo nascitur rudis ad omnia, nisi ad lachrymas; omnia discere, opus habet, præter luctum. Nihil ergò deest homini, ut patiat, etsi multum illi desit patientiæ. Vis salubre consilium, & utile monitum, quo tibi consulas, & bona persuadeas, atque ita ad finem, cui conditus es, pervenias? accipe illud non à Prophetâ, sed Poëtâ.

*Quid sis? quid fueris? quid eris? semper mediteris,
Sic minus, atque minus peccatis subjeceris.*

29. DIES JUNII.

Sic mors ipsa, cùm venerit, vincitur; si priusquam venerit, semper timeatur.
S. Hieronymus in moral.

Miseriæ hominis morientis. **I.** **N**on tantum homo est miser, dum nascendo, vita illi incipit, dum vivendo proficit, sed multò maximè, dum moriendo deficit. Post omnes, in nostrâ fabulâ, actus, superest ultimus actus, isque difficillimus; quia periculossimus. Sed cùm egentes quærant, quo locupletentur; mæsti, quo exhilarentur, ægri, quo sanentur; cùm qui mortem adeo formidamus, non investigamus

Junius
modum
na diei
ejus usi
tonis.
morte se
ventute
tute, u
vita, &
lori, nec
Ethnic
ne tunc
tunc po
in vita c
quisque
in novij
II. C
semel fi
fit, eo c
extrem
tem inc
qua vit
mors ef
dicere,
ventute
rum est
Unde e
madis,
dum v
ubique
venit, f
confes

(a)